

ПЕРСПЕКТИВИ ДИСТАНЦІЙНОЇ ФОРМИ НАВЧАННЯ В МЕДИЧНИХ НАВЧАЛЬНИХ ЗАКЛАДАХ

Ганізаде Ніхад Джахангір огли

Студент

Малик Наталія Віталіївна

к.мед.н., доцент

Харківський національний медичний університет

м. Харків, Україна

Введення. Інформатизація суспільства і впровадження інноваційних підходів в процес навчання створили умови для проведення учбових курсів з використанням дистанційних форм навчання. Цього року ми зіткнулися з нестандартною ситуацією, коли навчання студентів в звичайній очній формі виявилось неможливим. На підставі постанов Кабінету Міністрів України від 11.03.2020р. № 211 «Про запобігання поширенню на території України гострої респіраторної хвороби COVID-19, спричиненої коронавірусом SARS-Co-V-2», відповідно до наказу ХНМУ від 11.03.2020 року № 51 «Про призупинення навчального процесу в ХНМУ», навчання було організовано у дистанційному форматі.

З'явилася потреба у використанні технологій, що дозволяють без зниження якості освіти організувати і провести заняття в новому форматі. Особливість завдання полягала в необхідності забезпечення прямого всебічного контакту викладача та студента.

Слід додати, що дистанційна форма мала місце в українській системі освіти і до початку пандемії, але саме для медичних вищих навчальних закладів це стало викликом - чи спроможні вони, не маючи необхідного досвіду, організувати належним чином процес навчання.

Мета роботи. Оцінити можливість і якість проведення занять, формування навичок спілкування в системі "лікар-пацієнт" в дистанційному форматі з використанням платформи для відео- і аудіоконференцій.

Матеріали і методи. Найбільш поширеним інструментом соціологічних досліджень є анкетне опитування. Для оцінки ефективності навчання з позицій суб'єктів навчання і з'ясування обізнаності студентів було проведено анонімне анкетування серед студентів 2-6 курсів медичних факультетів. Всього в анкетуванні взяли участь 150 студентів. Анкета складалася з 4 питань, які включали оцінку освітнього процесу, міру оволодіння практичними навичками, організацію виробничої практики, перспективи впровадження дистанційної форми навчання підготовці фахівців.

Результати та обговорення. Питання про застосування такої форми навчання в медичних учбових установах залишається дискусійним. 61 % опитаних студентів залишилися задовільними дистанційною формою навчання та бачать позитивну тенденцію на подальше впровадження такої системи. Більше задоволених саме серед старших курсів (4-6 курс) - 69 %. Натомість проведення виробничої практики з використанням платформи для відео- і аудіоконференцій викликала більш негативну реакцію. І саме це є одним з найбільш розповсюджених аргументів супротивників застосування дистанційної освіти в медицині. Вони вважають, що освоєння практичних навичок, які є головною складовою при навчанні майбутніх медичних працівників, таким шляхом неможливо. Проте, на наш погляд, застосування такої форми навчання в медичних учбових закладах не лише можливо, а необхідно. Навчання лікаря практичним навичкам вимагає традиційного очного контакту, але уся теоретична підготовка і вправи в ухваленні рішень можуть проходити в дистанційній формі. Для того, щоб правильно розподілити час навчання на дистанційну і традиційну "фази", потрібен ретельний аналіз учбового плану.

Адже перевагами дистанційної освіти є можливість навчання відразу великої кількості студентів, полегшення учбового процесу у разі навчання студентів з вадами розвитку, технологічність - навчання з використанням сучасних програмних і технічних засобів робить дистанційну освіту більш

ефективною, також, зазвичай, воно дешевше очної форми навчання, в першу чергу, за рахунок зниження витрат на переїзди, проживання в інше місто.

Таким чином, дистанційне навчання є найбільш оптимальною формою післядипломного навчання і підвищення кваліфікації, оскільки це допомагає вирішити ряд проблем, що виникають у вже дипломованого фахівця, наприклад, через різницю робочих змін і розкладу чергувань у лікарів, різних підходів до роботи і навчання.

Звичайно, треба звернути увагу на те, що медична освіта має свої особливості, пов'язані із стосунками викладач-студент, лікар-пацієнт. Але навіть у таких випадках дистанційне навчання демонструє свою гнучкість. Можливі наступні види дистанційного навчання : без присутності викладача - у разі освоєння теоретичного курсу, з частковою присутністю викладача - при проведенні практичного і лабораторного заняття. Отже, незважаючи на відсутність особистого контакту, дистанційне навчання може містити яскраву контекстну складову.

Таким чином, за наявності мінімальних людських і технічних ресурсів з'являється можливість організації дистанційних курсів паралельно з традиційними методами навчання.

Висновки. Аналізуючи все сказане, можна вважати, що на сьогодні створено достатньо умов для забезпечення ефективного дистанційного медичного навчання і підвищення кваліфікації по різних напрямках діагностики, лікування або хірургічного втручання. Вже найближчим часом ми зможемо з упевненістю сказати, що нові освітні технології успішно впроваджені в навчальний процес багатьох медичних навчальних закладів. Пандемія дозволила нам по-іншому подивитися на загальноприйняті форми організації освітнього процесу і, можливо, саме наше покоління перебуває у періоді зміни парадигм.